

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 października 2021 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi:

1. zasądził od Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz M. R. kwotę 5.499,12 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 3 grudnia 2018 roku do dnia zapłaty;
2. zasądził od Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz M. R. kwotę 2.492 zł tytułem kosztów procesu;
3. nakazał pobrać od Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 6.153,37 zł tytułem kosztów sądowych.

Apelację od tego rozstrzygnięcia złożył pozwany zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

a/ naruszenie art. 233 § 1 kpc poprzez zaniechanie dokonania wszechstronnego rozważenia zebranego materiału oraz pominięcie znaczenia ustalonych w postępowaniu dowodowym okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia, w szczególności pominięcie iż powodowi nie odebrano dowodu rejestracyjnego, a zatem samochód mógł być użytkowany, powód mógł skorzystać z samochodu zastępczego bezpodstawnie odmówił wykorzystania innego pojazdu w zakresie działalności gospodarczej z powodu braku haka holowniczego, zakres uszkodzeń pojazdu nie wyłączał go z eksploatacji – tablica rejestracyjna wykonana jest z materiału umożliwiającego odforształcenie i ponowny montaż;

b/ naruszenie przepisu art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 278 kpc poprzez błędną interpretację i w konsekwencji wadliwe zastosowanie skutkujące samowolnym rozstrzygnięciem konkurencji wiadomości specjalnych zawartych w dwóch różnych opiniach, zaniechanie przeprowadzenia zgłoszonego dowodu /konfrontacja biegłych/ i zastąpienie go samodzielną niedopuszczalną oceną przywołanych przez biegłych okoliczności, pominięcie, iż „opinia” biegłego P. nie zawiera wszystkich konstytutywnych elementów opinii: własnej analizy, wyliczeń, weryfikacji podanych informacji oraz kategoriycznych wniosków znajdujących oparcie w przeprowadzonej analizie;

c/ naruszenie przepisu art. 435 § 1 kpc w zw. z art. 436 § 1 kpc poprzez błędną interpretację i w konsekwencji wadliwe zastosowanie skutkujące przyjęciem, że szkoda obejmowała całe 23 dni przestoju pojazdu, pomimo iż usługa przewozu mogła być wykonywana zarówno samochodem po kolizji jak i pojazdem zastępczym;

d/ naruszenie przepisu art. 361 kc poprzez błędną interpretację i w konsekwencji wadliwe zastosowanie skutkujące przyjęciem, iż pomiędzy uszkodzeniem tablicy rejestracyjnej, a szkodą w wysokości 5499,12 zł zachodzi adekwatny związek przyczynowy;

e/ art. 826 § 1 kc oraz art. 16 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych poprzez jego niezastosowanie i pominięcie przy określaniu uzasadnionych kosztów naprawy, że poszkodowany ma obowiązek współdziałać z ubezpieczycielem w wykonaniu zobowiązania i dążyć do minimalizacji szkody, a zatem skoro został poinformowany o możliwości najmu pojazdu zastępczego, to winien wysokość szkody poprzez taki najem zminimalizować.

W związku z podniesionymi zarzutami skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa, a także stosunkowe rozdzielenie kosztów procesu adekwatnie do wyniku sprawy oraz o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Wbrew zapatrywaniom apelującego, zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia i w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w całości w treści niniejszego uzasadnienia. W ocenie Sądu odwoławczego Sąd I instancji w sposób właściwy zastosował również odpowiednie przepisy prawne do stanu faktycznego niniejszej sprawy.

Za niezasadny uznać należy zarzut przekroczenia przez Sąd I instancji granicy swobodnej oceny dowodów, bowiem skuteczna obrona stanowiska skarżącego w tym zakresie wymagałaby wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego oraz brak jest wszechstronnej oceny wszystkich istotnych dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 29 lipca 1998 r. II UKN 151/98 - OSNAPiUS 1999/15/492; z 4 lutego 1999 r. II UKN 459/98 - OSNAPiUS 2000/6/252; z 5 stycznia 1999 r. II UKN 76/99 - OSNAPiUS 2000/19/732). Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00 LEX nr 56906). Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy w sposób należyty wyjaśnił sprawę, a przeprowadzona ocena dowodów jest prawidłowa i odpowiada powyższym kryteriom. Apelacja pozwanego nie wykazuje uchybień w rozumowaniu Sądu które podważałyby prawidłowość dokonanej oceny. Naruszenie zasad swobodnej oceny dowodów nie może polegać na przedstawieniu przez stronę alternatywnego stanu faktycznego, a tylko na podważeniu przesłanek tej oceny z wykazaniem, że jest ona rażąco wadliwa lub oczywiście błędna - czego, zdaniem Sądu Okręgowego, skarżący we wniesionej apelacji nie uczynił.

W ocenie skarżącego z faktu, iż powodowi nie odebrano dowodu rejestracyjnego, a zatem samochód mógł być użytkowany, powód mógł skorzystać z samochodu zastępczego i dalej prowadzić działalność gospodarczą, bowiem tablica rejestracyjna mogła być odkształcona i ponownie zamontowana, należy wysnuć wniosek, że powód swoim działaniem przyczynił się do zwiększenia szkody. Takie stanowisko nie jest zasadne. W ocenie Sądu Okręgowego rację ma Sąd I instancji, iż fakt oczekiwania na nową tablicę rejestracyjną, bowiem stara była uszkodzona w trakcie kolizji i nieczytelna oraz okoliczność, że proponowany poszkodowanemu samochód zastępczy nie miał haka holowniczego, są okolicznościami, które rodzą po stronie ubezpieczyciela odpowiedzialność odszkodowawczą. Nie można wymagać od poszkodowanego, aby we własnym zakresie „przystosowywał” uszkodzoną tablicę rejestracyjną i w celu zmniejszenia szkody wykonywał działalność gospodarczą narażając się jednocześnie na mandat karny ze strony policji.

Jeśli idzie o zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 278 kpc poprzez błędną interpretację i w konsekwencji wadliwe zastosowanie skutkujące samowolnym rozstrzygnięciem konkurencji wiadomości specjalnych zawartych w dwóch różnych opiniach, zaniechanie przeprowadzenia zgłoszonego dowodu /konfrontacja biegłych/ i zastąpienie go samodzielną niedopuszczalną oceną przywołanych przez biegłych okoliczności, pominięcie, iż „opinia” biegłego P. nie zawiera wszystkich konstytutywnych elementów opinii: własnej analizy, wyliczeń, weryfikacji podanych informacji oraz kategoriycznych wniosków znajdujących oparcie w przeprowadzonej analizie, również nie jest on zasadny. Sąd Odwoławczy nie spotkał się z dowodem z konfrontacji biegłych, bowiem taki dowód musiałby prowadzić od konfrontacji wiedzy specjalistycznej oby biegłych, a nie to jest celem postępowania dowodowego. W sytuacji, gdy w sprawie występują dwie sprzeczne opinie raczej zasadny wydaje się wniosek o powołanie kolejnego biegłego lub opinii z instytutu naukowego. Natomiast nie ma racji skarżący, że Sąd nie miał prawa ocenić złożonych w sprawie opinii i oprzeć rozstrzygnięcie na tej opinii, która jest dla niego przekonująca, spójna i logiczna. W myśl zaś art. 278 § 1 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii. Dowód z opinii biegłego podlega ocenie na podstawie art. 233 § 1 k.p.c., przy czym z uwagi na swoistość tego środka dowodowego,

w orzecznictwie wypracowano szczególne kryteria jego oceny. Wskazuje się, że opinia nie może podlegać ocenie sądu w warstwie dotyczącej przedstawionych poglądów naukowych lub dotyczących wiedzy specjalistycznej (naukowej lub technicznej), nawet jeśli członkowie składu orzekającego taką wiedzę posiadają. Ocenie podlega wyłącznie zgodność z materiałem procesowym przyjętych założeń faktycznych, podstawy metodologiczne, transparentność, kompletność, spójność wyводу i wreszcie zgodność wniosków opinii z zasadami logiki, wiedzy powszechnej i doświadczenia życiowego. Odwołanie się przez sąd do tych kryteriów oceny stanowi wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii za rzetelną. Oznacza to również i to, że sąd nie ma kompetencji do czynienia ustaleń pozostających w sprzeczności ze stanowiskiem biegłych specjalistów, zwłaszcza w sytuacji, gdy opinia jest jednoznaczna, przekonująca i odpowiednio umotywowana. Zdyskredytowanie opinii biegłego sporządzonej w sprawie jest możliwe tylko wówczas, gdy ta zawiera istotne luki, nie odpowiada na postawione tezy dowodowe, jest niejasna, nienależycie uzasadniona i nieweryfikowalna, tj. gdy przedstawiona przez eksperta analiza nie pozwala organowi orzekającemu skontrolować jego rozumowania co do trafności jego wniosków końcowych (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 listopada 2019 roku, I ACa 255/19, Lex nr 28647779). W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy uznał, że opinia biegłego R. P. jest rzetelna, jasna i logiczna. Jednocześnie Sąd I instancji obszernie uzasadnił dlaczego nie wziął pod uwagę przy orzekaniu drugiej opinii biegłego M. C..

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację i na podstawie art. 98 kpc orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.